

مرئی: مینا سعادت فرد

همکار طراحی و مدیر اجرایی: علی ارزاقی

اعضای تیم: محسن صف شکن، مسعود نساوند، امیرعلی رستگار، داوود

محمد حسن، نگین کوشک جلالی، حمیدرضا اسمعیل نظری، برهام

استوار، زهرا حقی، مهرانز عیسی خانی، فراز کاشانی، محمد اسدی، رامین

دهقان، احمد بیگی

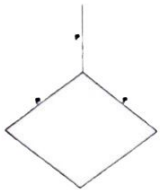
سفارش دهنده: کارگاه مسابقه قوام الدین شیرازی

محل اجرای طرح: شیراز، جلوخان باغ عفیف آباد

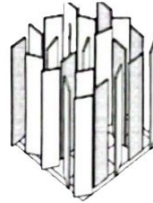
مساحت: ۱۶ مترمربع

حجم: ۶۴ متر مکعب

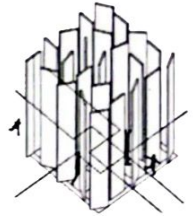
Deep [non] Skin

شکل شبکه در مرحله ۱

صفت
معماری

معماری سبک و حجم قطع آن (از نظر غیر فضا و معماری)

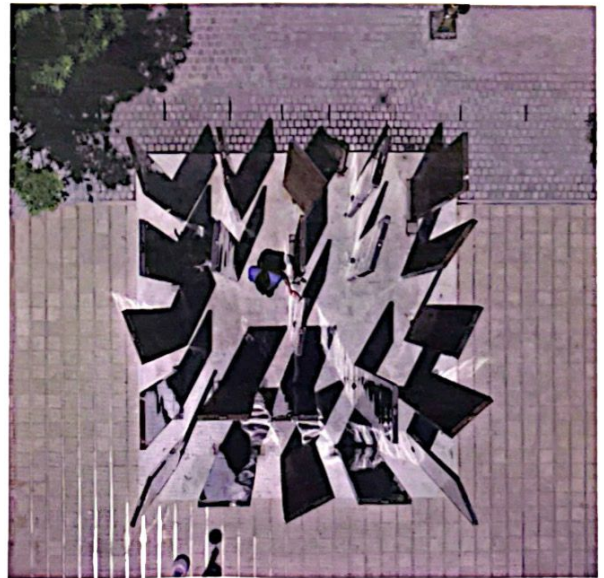
دارای حافظه تاریخی و طبیعی، پروژه به دنبال گریز از تولید مفهوم مرز به مثابه یک سیستم بسته، مانع، سرپناه و جداکننده فضایی و حرکت به سوی تولید ایژه‌ای بود که بتواند به فضای شهری مجال امتداد و به مخاطب اجازه نفوذ بی‌واسطه دهد و مرز و پوسته را از محدودهای متقن و بسته به یک طیف باز تبدیل کند.

برای تأمین ایده طرح از هندسه شبکه (گرید) باز به دلیل قابلیت ذاتی آن برای تولید سیستمی از پیچیدگی‌ها و دگرگونی‌های بی‌نهایت بهره جستیم. بی‌تفاوتی ظاهری ساختار ساده شبکه به مفهوم پیچیدگی است که میتواند محدودهای وسیع از ناهمگونی‌ها را تولید نماید. ماهیت ساختاری شبکه

پیشش مشخص این گروه امکان راستی آزمایی تولید معماری به مثابه ساختاری بود که در عین تلاش برای تولید خوانش و ادراکی غیر متعارف از مفهوم پوسته و رابطه درون و بیرون، حضور معمارانه خود را به عنوان ایژه‌ای مستقل از سوزنه حفظ نماید.

در طراحی این پاپیون با دو سطح استراتژیک از برنامه‌ریزی فضایی و معماری روبرو بودیم؛ اول چگونگی حضور پروژه در سایت، و دوم نحوه آرایش معمارانه آن.

به منظور تقویت حضور ایژه معماری، یکی از اهداف اصلی در این پروژه مرکز زدایی از سوزنه بود، در عین حال به دلیل واقع شدن پروژه در یک بستر شهری

حرکتی و بصری پیشینی شده، ۱۶ مدول با قابلیت چرخش ۳۶۰ درجه حول محور مرکزی و ۷ مدول به صورت ثابت طراحی شد. از مجموع ۲۵ نقطه موجود در شبکه، ۲ نقطه میانی فاقد مدول هستند. تنوع در تضاد متربالی و چرخان یا ثابت بودن صفحات، دانما بر تراکم فضا تأثیر می‌گذارد، سکانس‌های بصری و فیزیکی متفاوتی در تماس با عناصر حاضر در سایت ایجاد می‌نماید، سناریوهای حرکت در فضا را تغییر می‌دهد و همچنین امکان تعامل با مخاطب را افزایش می‌دهد. مخاطب می‌تواند وارد ایزه شود و در حالی که نوعی درونیت را در فضایی نامتعارف تجربه می‌کند، ارتباطش با بیرون نیز به کلی قطع نمی‌شود. از سوی دیگر به دلیل وفاداری پروژه به ایده شبکه، میزان تراکم سیستم و همسان بودن و مقیاس صفحات، علی‌رغم توانایی مخاطب در اعمال تغییرات محلی در سیستم، ماهیت و کاراکتر اصلی ایزه همچنان ثابت و دور از دسترس باقی می‌ماند.

می‌تواند به تقویت نظمی بپردازد که همزمان ضعیف و قوی باشد. به این منظور در محدوده مشخص شده پابون شبکه‌ای منتظم از ۲۵ نقطه به فواصل ۱ متر در نظر گرفته شد. معماری پروژه متشکل از مدول‌های متشابه و دیوارگونه‌ای با تناسباتی لاغر و غریبه (۸*۷۰*۴۰۰ سانتی متر) است که بر نقاط شبکه مینا قرار گرفته‌اند. این دیواره‌های منقطع با ایجاد تراکمی غیر انسانی در شبکه‌ای باز ارتباط درون و بیرون را از حالتی خطی و گسسته به مجموعه از مسیرهای نامعین و پیوسته تغییر می‌دهد. برای تولید ناهمگونی، ایجاد سکانس‌های فضایی متنوع، و همچنین ارتباط غیر خطی با سایت، مدول‌های مستقر بر شبکه مینا در چند دسته طراحی و اجرا شد؛ از نظر نوع متربالی مصرفی، تعداد ۱۸ مدول دارای دو وجه متضاد _ صلب و آینه‌ای _ بود و در ۵ مدول باقی مانده هر دو وجه با سطوح آینه‌ای پوشانده شد. از منظر نحوه استقرار با توجه به مشخصات بستر و سناریوهای

